

ת"פ 9534/01/14 - מדינת ישראל נגד יצחק עלימה

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 9534-01-14 מדינת ישראל נ' עלימה

בפני המאשימה
כבוד השופטת אליאנא דניאלי
מדינת ישראל

נגד
הנאשם יצחק עלימה

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 380 בחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בהכרעת הדין נקבע כי ביום 13.10.13 בסמוך לשעה 19:20, בבית החולים "בלינסון", הלן הנאשם על הטיפול באמו והחל לצעוק לעבר תחנת האחיות. מאבטח אשר הוזעק למקום ביקש מהנאשם לצאת מהמחלקה אולם הנאשם סרב לצאת והמשיך לצעוק. המאבטח חסם את הכניסה לחדר האחיות בגופו ובתגובה דחף אותו הנאשם. כדי למנוע את כניסת הנאשם לחדר האחיות, הדף המאבטח את הנאשם, אז היכה אותו הנאשם בפניו באמצעות ידו. למאבטח נגרמו סימן חבלה ונפיחות בשפתו התחתונה.

טיעוני הצדדים לעונש

2. **ב"כ המאשימה** טענה כי במעשיו פגע הנאשם בערכים חברתיים של ביטחון הציבור, באלו האמונים על שמירת הסדר הציבורי, וכן פגע במתלון הספציפי אשר ביצע את עבודתו.

ב"כ המאשימה עמדה על כך שהנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, וציינה כי גם התנהלותו במהלך הדיונים בבית המשפט אופיינה בהתלהמות, גסות רוח ובאורח פוגעני העולה בקנה אחד עם האישום בגינו הורשע.

המאשימה טענה כי מתחם העונש הראוי הינו בין מאסר קצר, אשר יכול וירוצה בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל. לפיכך עתרה להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל, שיכול וירוצה בעבודות שירות בכפוף לחוות דעת הממונה, מאסר על תנאי ופיצוי למתלון.

3. **ב"כ הנאשם** שב וטען במסגרת הטענות לעונש טענות היורדים לשורשה של הכרעת הדין. הוא הסכים כי התנהגותו של הנאשם אינה שגרתית אולם עמד על הנסיבות, ובהן טענת הנאשם כי אמו לא טופלה כראוי במשך מספר ימים. נטען כי הנאשם בן 62, נכה, בעל אי כושר עבודה בשיעור של 100%, ללא

עבר פלילי, הסובל מאי שקט כתוצאה מבעיה בריאותית ונפשית. בשל נסיבות אלו עתר להשית על הנאשם קנס בלבד.

4. **אשתו של הנאשם**, בדבריה לעונש, תיארה את הנאשם כאדם המסור למשפחה ולאמו בפרט, טענה כי כאב לו לראות את אמו לא מטופלת, וכי אינו אדם תוקפני. לדבריה היה הנאשם עובד מצטיין, ומזה כ-5 שנים אינו עובד בשל בעיות גב שכללו פריצת דיסק ותאונת דרכים, בגין עבר מספר ניתוחים. הנאשם הוצא לפנסיה מוקדמת, הוא מוגבל מבחינה תפקודית, ונוכח התסכול וחוסר הסבלנות בהם חש, מושפע מצבו הנפשי ממצבו הגופני.

5. **בנו של הנאשם** העיד אף הוא כי לפני התאונה הנאשם עבד, ואילו כיום אינו עושה דבר ולכן הוא מתוסכל ומתלהם.

2 עדי האופי טענו כי הנאשם אינו מסוגל לתקוף וכי קשריו החברתיים נהרסו.

6. **הנאשם בדבריו לעונש** המשיך לטעון לחפותו, וביקש להתנצל על התנהגותו בבית המשפט. הוא עמד על אי הטיפול באמו והתסכול שנגרם לו עקב כך. באשר למצבו הנפשי טען כי הוא מצוי בחוסר שקט, כי שקל להתאבד וכי מצבו אינו נותן לו מנוח. באשר לעונש ביקש כי יושת עליו מאסר על תנאי בלבד.

דין וגזירת הדין

7. עקרון ההלימה הינו העיקרון המנחה בהתאם לס' 40 לחוק. על בית המשפט להתחשב בקביעת מתחם העונש ההולם בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה בה הורשע הנאשם, במידת הפגיעה בערכים אלה, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. הערכים החברתיים אשר נפגעו בעקבות מעשיו של הנאשם הינם הגנה על שלמות גופו של האדם, על בטחונו ותחושת בטחונו.

בתי המשפט מצאו כי יש להוקיע את השימוש באלימות בחברה על ידי ענישה הולמת. בית המשפט העליון עמד **בע"פ 10538/09, דוד למקוניאן נ' מדינת ישראל** על כך שהאלימות מערערת את תחושת הבטחון הבסיסית וקבע כי:

"אף אם אדם נקלע לסיטואציה מתסכלת או מרגיזה אינו יכול להביא לפתרונה באמצעות כוח הזרוע."

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, הרי שהנאשם ביצע את העבירה במתחם בית החולים תוך שהוא צועק ומשתולל אל עבר הצוות הרפואי, ואף מאבטח שהוזמן על מנת להרגיעו ולשמור על הסדר, לא הועיל. כשניסה המאבטח למנוע מהנאשם להיכנס לחדר האחיות, תקף אותו הנאשם. התנהלות הנאשם מבטאת התנהגות בריונית, אלימה ואימפולסיבית, בבית החולים כמו גם במהלך הדיונים בפני, במהלכם היה נסער, התפרץ, צעק,

יצא את האולם, וכיוצא בזה. חלף פנייה באמצעים המקובלים, נקט הנאשם באלימות, ואף אם ניתן להבין את כאבו משסבר כי אמו אינה מטופלת כראוי, אין לקבל את הפרקטיקה של פתרון באמצעות כוח הזרוע, מתוך כוונה ברורה, עליה הצהיר בפניי, לזעזע בהתנהגותו את המחלקה כולה. איני מוצאת מקום להכביר מילים בדבר הציפייה מציבור המבקרים בבתי החולים להישמע להוראות המאבטחים, ולהימנע מתקיפתם כאשר אלו מבצעים מלאכתם.

בע"פ 7639/13 בענין מחמוד אמארה, עמד בית המשפט העליון על הצורך להגן על מאבטחים בבתי החולים, אשר מהותית הינם עובדי הציבור. באותו מקרה נידונו שניים מהנאשמים למאסרים לתקופות משמעותיות.

לקולא יצוין כי מעשה התקיפה בוצע בעת שהנאשם היה מצוי בסערת רגשות, תוך כדי ויכוח וללא תכנון.

מדיניות הענישה הנוהגת

9.

א. ברע"פ 1402/15 **אורי טלי נ' מדינת ישראל**, נדחתה בקשתו של נאשם אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם נידון למאסר על תנאי, קנס בסך 1500 ₪ ופיצוי בסך 1500 ₪.

ב. ברע"פ 6136/11 **פרנק צייאדה נ' מדינת ישראל**, נדחתה בקשתו של נאשם, ללא עבר פלילי, אשר הורשע במסגרת הסדר טיעון בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, אשר גרמה לשבר באפו של המתלונן. חרף המלצת שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשם, נשארה ההרשעה על כנה והנאשם נידון ל-140 שעות של"צ, צו מבחן, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 3000 ₪.

ג. בע"פ (מחוזי ב"ש) 11563-08-12 **יוליה אוקראינצנקו נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעורו של נאשמת נעדרת עבר פלילי, אשר הורשעה לאחר שמיעת הראיות בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ונידונה ל-4 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי בסך 3500 ₪ והתחייבות.

ד. בע"פ (מחוזי מרכז) 41309-08-11 **תומר מעודד נ' מדינת ישראל**, התקבל ערעורו של הנאשם, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בית המשפט השלום הטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי והתחייבות. הנאשם פיצה את המתלונן בסך של 13,000 ₪ מחוץ לכתלי בית המשפט. בערעור הופחת עונשו ל-4 חודשי מאסר בעבודות שירות.

ה. בת"פ (שלום ראשל"צ) 15223-01-12 **מדינת ישראל נ' שלום אברהמי**, הורשע נאשם, נעדר עבר פלילי, לאחר שמיעת ראיות בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הסכמת הצדדים לאחר הכרעת הדין לעניין העונש, שכללה מאסר בן חודש בדרך של עבודות שירות, קנס ופיצוי נדחתה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם הינו 3-12 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 4 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 8000 ₪.

10. לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, אני קובעת מתחם עונש הולם שהינו החל ממאסר מותנה ועונשים נלווים, וכלה ב-10 חודשי מאסר.

11. לאחר הטיעונים לעונש הופנה הנאשם לקבלת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות אולם נמצא לא כשיר רפואית לביצוע עבודות שירות.

12. **בגזירת העונש בגדרי המתחם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.** אודה כי התלבטתי ארוכות באשר לעונש הראוי לנאשם. מחד, כאמור, מדובר בנאשם אשר לא הודה, לא חסך מזמנו של בית המשפט, ועיקר הוא בכך שעד היום אינו לוקח אחריות על מעשיו ותופס את עצמו כקורבן האירוע. המעשה שעשה הופך לצערנו לחזיון נפרץ, הן האלימות ככלל, והן אלימות בתוך בתי החולים כנגד אנשי הצוות בפרט. הדרך לעקור משורש תופעה זו הינה באמצעות ענישה ממשית וברורה. סברתי כי העונש הראוי לנאשם הינו מאסר אשר ניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות, ואולם מאחר שנמצא כבלתי כשיר, הרי שניתן למצות את הדין עימו אך בדרך של הטלת מאסר ממש.

מנגד שקלתי את גילו של הנאשם, כבן 62, ואת העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי. כן שקלתי את מצבו הרפואי; עסקינן באדם הסובל מבעיות גב חמורות, מצבו זה משפיע השפעה קשה על אורחות חייו, הוא אינו עובד תקופה ארוכה, מוגבל מבחינה תפקודית, מתקשה להעסיק את עצמו ומצוי בתסכול מתמשך. מדברי אשתו ובנו הובהר כי הטלת עונש מאסר על הנאשם תביא לפגיעה משמעותית במשפחתו אשר יום יום נאלצת להתמודד עם מצבו הרפואי והנפשי של הנאשם.

נוכח דברים אלו סבורה אני כי עונש בדמות מאסר בפועל יהווה פגיעה שהינה מעבר למידה בנאשם, ולפיכך לא אמצה עימו את הדין. כן אני מוצאת כי ניתן לאזן את ההמנעות מהטלת עונש מוחשי בכך שיוטל על הנאשם מאסר על תנאי לתקופה ממושכת, אשר יהא בו כדי להרתיע, וענישה כלכלית משמעותית.

13. בסופו של יום אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת אלימות או איומים.

ב. פיצוי למתלונן בסך 4000 ₪.

הפיצוי ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.7.15 ובכל אחד לחודש שלאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועד יעמוד הפיצוי כולו לפירעון מיידי.

ג. קנס בסך 1000 ש"ח או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.12.15.

ד. התחייבות בסכום של 7000 ₪ להימנע מלעבור עבירת אלימות או איומים, למשך שנתיים. הנאשם יחתום היום על ההתחייבות, אחרת יאסר למשך שבוע.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ז' תמוז תשע"ה, 24 יוני 2015, בנוכחות הצדדים.